

Газе нам звезде, кидају снове,
И лепом дају ружна имена.
Градимо светове боље и нове
Кријући се од успомена.

Краду нам машту, срећу нам бране,
И праве зиме од наших лета.
Чекамо неке далеке дане,
Песмом бојимо сивило света.

Траже све оно што нама треба.
Виде олују због једног бљеска.
Скупљамо бачене делове неба
И обнављамо дворце од песка.

Намести осмех, отерај тугу,
Док нисмо сасвим изгубљени,
И ако опет закољу дугу
Пронађи светлост негде у мени.

РИЈЕЧ УРЕДНИКА

Драги читаоци,

Још један април пред нама! И то не обични април. Овај мјесец, за нас организаторе, вас мале пјеснике и уопште љубитеље фестивала „Дјечије царство“ представља један мали јубилеј, пет година величања лијепе ријечи и још љепшег дружења.

Овај број Ризнице биће посвећен управо фестивалу, сазнаћете ко је наш нови Принц Дјечијег царства, ко ће нам бити гости и имаћете прилику да прочитате награђене радове са прошлогodiшњег конкурса. Морамо и да вам се похвалимо да су нам ове године, поред већ старих знанаца, малих пјесника из БиХ, Србије, Црне Горе, Хрватске и Македоније радове послале и њихове „колеге“ из Словеније, тј. да се наше Царство проширило и сада обухвате све дијелове бивше Југославије.

Стихови наше химне кажу:

*„У Бањалуци, цвјетног априла,
С пјесмом у срцу чека вас лет,
Љубав нам даје најљепши крила
За боље сутра, за љепши свијет.“*

Нека сваки сљедећи април буде цвјетан и украшен стиховима! До неког бољег сутра...

„Ризница“ књижевни часопис за дјецу, Бања Лука, Година III, Бр. 7, **Издавачи:** „Графомарк“ Лакташи, „Култарт“ Бања Лука **За издаваче:** Светозар Ђеркета, Слободан Стошић **Главни уредник:** Невена Стошић **Редакција:** Тоде Николе-тић, Ранко Павловић, Слободан Станишић, Пеђа Трајковић, Бојана Стошић, Невена Стошић **Илустрације и умјетнички директор:** Пеђа Трајковић **Лектор:** Бојана Стошић **Компјутерска припрема:** Драган Савичић **Адреса редакције:** Бања Лука, Слободана Јовановића 5 **Тел:** +387 51 300 152, +387 65 47 11 87, +387 65 460 271 **e-mail:** casopis_riznica@yahoo.com
Пројекат „Ризница“ и издавање часописа помогао Министарство просвјете и културе РС

Према мишљењу стручне комисије Републичког педагошког завода (бр. 07/2.01/031-614-328/09) од 15. септембра 2009. године „Ризница“ задовољава потребне педагошке и дидактичке-методичке вриједности, те може бити подршка у остваривању циљева образовања и васпитања ученика основне школе.

IS2SN 1840-4952

Његово песничко височанство
Слободан Станишић
НА ЗЛАТНОЈ ОБАЛИ

Пошао сам у риболов,
богата је, кажу
река,
сигурно ме добар улов,
с мало среће,
овде чека.

Дан сам читав
изгубио,
да не причам моју муку,
све време сам
стрпљив био,
а остадох празних руку.

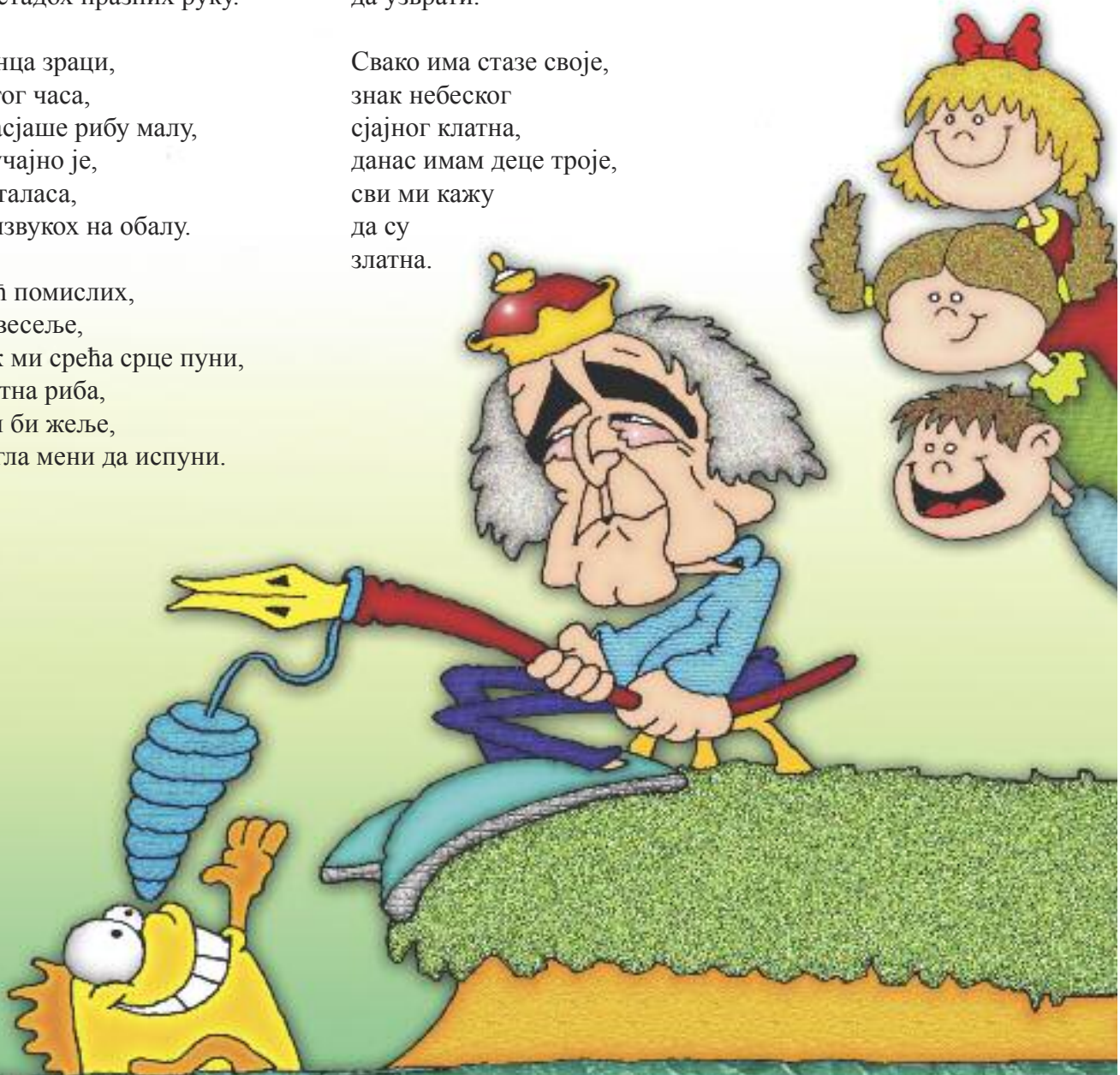
Сунца зраци,
истог часа,
обасјаше рибу малу,
случајно је,
из таласа,
ја извукох на обалу.

Већ помислих,
уз весеље,
док ми срећа срце пуни,
златна риба,
три би жеље,
могла мени да испуни.

Мисао ме та посрами,
велики су
људски снови,
а њу мрва жеља мами,
своме дому
да отплови.

У реку је нежно
спустих,
пена око ње се злати,
ко да речи ставља у стих,
– жељу знаће
да узврати.

Свако има стазе своје,
знак небеског
сјајног клатна,
данас имам деце троје,
сви ми кажу
да су
златна.

КОЊСКА КОМЕДИЈА

(НАСМЕЈАНА ЛЕГЕНДА О АТУ СКАКАЧУ)

Мој коњ скакач, звани Аџ, био ми је као браћ,
делили смо храну, сџан,
скакали до цео дан.

Пред велико џакмичење спремам суџу и џечење,
уз колаче, здраво џиће
за коњске мишиће.

Сиџи, срећни, уз цмакање, хиџали смо на скакање,
џред нама су широк јарак, џреџун воде,
уз шумарак.

Каџ џрићосмо, викнем: - Скачи!
Аџ џођрешно џроџумачи, нађло засџаџе у ходу,
оџлеџех у хладну воду...

- Љуџи, овај коњ је џлув! Сав сам мокар а он сув!
Вичем "скачи", али џаба, у бари сам као жаба!
Наџера ме коњска сила да џу џлумим крокоџила!

Да се смирим, бројим до џеџ,
извели смо ово оџеџ...
и каџ јасно рекох: - Скок...
заокрену Аџ на бок,
и џроџе се снађе џун,
баџи ме у шумски жбун!

- Љуџи, ко зна судбу црњу? Коњ на сџази, ја у џрњу!
Оџасна је коњска варка, коџрљам се ко шишарка!
Намерно ме у џрм џера, овде личим на џушџера!

Кренули смо све изнова, залеџ беше ко из снова,
на наредбу да џрескочи, Аџ не слуша већ џрикочи,
џрелеџех на сџрану друџу, џреко баре у каљуџу!

- Љуџи, овај коњ је зао! До џуше сам у џлиб џао!
И док он од среће блисџа, у блаџу сам као џлисџа!
Збоџ инаџа коњскоџ ја се, овде ваљам као џрасе!

Данима сам шуговао,
он је јео и славао,
онда ново узбуђење - зову нас на Шакмичење.

Мене муче бриге сшрашне,
Аш певуши, мења машине, чешља се уз жушљај Кокше,
звизди, цујка, маже нокше,
вежба осмех, глади лице, доштерује шређавице...

- Људи, видим све јасније: овом коњу добро није!
Сада знам што нисам знао - пошпуно је пропубао!

Сшигосмо на залешишше,
док осшали коњи њишше, овај ћуши, мало жмури,
сшарш сачека и појури...
Скочи преко воде, јарка, преко блаша и шумарка...

Док скокове дуђе ниже, све пресшиже...
Циљ све ближе...
Први сшиже!!!

Сви му шайшу, сви се диве, сви врашове за њим криве,
пољуице са длана шаљу, дагоше му и медаљу!
Уз шо, како биши мора, доби венац од ловора!

Аш одржа крашак говор и поједе онај ловор!
Осмесима просшо плени, а медаљу даде мени.

Сад, кад више нисам киван,
викнем: - Људи, овај коњ је диван!

Он прешрчи хишно сшазу и лизне ме по образу...

Мој леји коњ звани Аш,
скаче у вис цео сшраш
и прелеши у даљуну реку, шуму и планину!

Тек понекад, кад се шали, у бару ме неку свали,
не осећам бес, ни умор,
сад разумем коњски хумор!

Слободан Станишић ЗАБОРАВКОВИЋИ

Док смо летели поред румених облака, размишљао сам како баш волим да се дружим с тим Заборавковићем. Пре свега, добар је другар, сјајан летач, уз то храбар, сналажљив и спретан. Рекло би се, нема ни једну ману... Само да није, понекад, помало забораван.

-Морамо да се вратимо – рече пошто се нечега присети.

-Зашто? – питам више да бих био у току ствари.

-Заборавио сам авион – каже он.

Види молим те, помислих. Уопште нисам приметио. Али, ми сасвим добро летимо и без авиона. Баш је спретан тај Заборавковић.

-Не вреди да се враћамо због сваке ситнице – одвратих.

Ипак, његова расејаност ме је малчице збунила, сасвим довољно да заборавим куда смо пошли. Хтедох да завири у подсетник који увек носим са собом, али, као за баксуз, нисам га понео од куће.

-Колико је сати? – упитам у намери да прекратим време.

-Немам појма – каже Заборавковић. – Остаде ми часовник негде.

Захваљујући снажној вољи заборавимо невоље и спустимо се у школско двориште. Било би потпуно празно да није један стајао поред улаза и грицкао семенке сунцокрета. Не обраћајућу пажњу на њега покушавао сам да се сетим зашто смо дошли у школу. На сву срећу, Заборавковић је хтео да извади марамицу и том приликом из џепа му испаде свеска.

-Донели смо свеску коју је Маријана заборавила – рече званично.

-Унутра је домаћи задатак – додадох.

Онај са сунцокретом нас погледа презриво, затим кажипрстом скине кору семенке с краја усана, па рече:

-Данас је недеља, школа не ради.

-А шта ћеш ти онда овде? – сетих се да га упитам.

-Заборавио сам који је дан, па сам дошао...

-Тако, значи. А што се сад не вратиш кући?

-Заборавио сам пут, чекам да ме неко поведе.

Зграбимо га за руке и одвучемо до стана. Од силне жеље да му помогнемо, заборависмо непостојећи авион у дворишту. После га тамо није било па смо се вратили пешице.

Том приликом Заборавковић ми је испричао веома добар начин за вежбање памћења.

Слушао сам пажљиво и сад бих вам ту корисну причу драге воље пренео да је нисам од речи до речи заборавио.

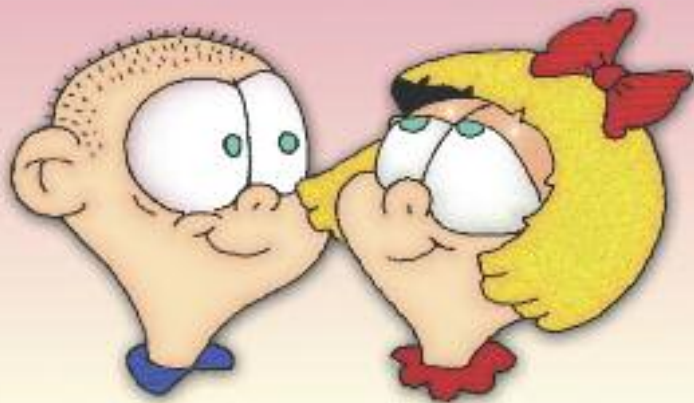
Мошо Одаловић РОДИЛА МЕ ТАТА

Ту, негде после рата,
Када се земља ослободила,
Мене је моја тата
Првог априла родила!

Десет година и двеста грама
Напуних мало сутра;
Моја тата, то јест мама,
Много је срећан унутра.

Ја сам се тати догодио
У првоаприлској драми,
Срећан је што ме родио –
Да лакше буде мами!

А мене није брига
За све на овом свету;
Нек тата иде у школу –
ЈА САМ У ПУБЕРТЕТУ!

Перо Зубац О НЕЖНОСТИ

Шапни ми нешто нежно,
Меко ко додир плиша,
И као сан неизбежно,
Тихо ко летња киша.

Нешто ми нежно кажи
Меко ко рука бебећа.
Као глас који ме тражи
Као два ока ждребећа

Неке топлине далеке
У шутњи, поред реек.

ИДИЛА

И видео сам: у једном кланцу
госпођа води аждају на ланцу.

Ланац дугачак а госпођа стара,
аждаја несташна па само трчкара.

Мало, мало, па на некој стени
аждаја стане и почне да шени.

Веророватно знајућ' шта најволи
ала,
госпођа јој баца принцезе у зјала.

ЗАШТО АЖДАЈА ПЛАЧЕ

Аждаја горко плаче
јер вређају њено аждајче.

Рекли му да је ружно,
па мајци дошло тужно.

Нек је и глуво и слепо
оно је мајци лепо.

Љубивоје Ршумовић НА ПОЉУ ГДЕ СЕ ЧАВКЕ ЧАВЧЕ

На пољу где се чавке чавче
У оном густом сплету трава
Роди се једно плаво мравче
Међу милион жутих мрава

Мрави имају послове прече
Плав се родио па шта са тиме
Али мравуљак одлучно рече
ИЗВИНИТЕ ЈА ХОЋУ ИМЕ

Наденуше му неко именце
Нит запевахе нит се напише
Ал врисну опет мравље детенце
ДАНАШЊИ ДАТУМ ДА СЕ ЗАПИШЕ

Љутну се на то главна мравчина
ЖЕЛИШ ЛИ МАЛИ ДА ТЕ СМЛАВИМ
Мрав одврати ТРАЖИМ НАЧИНА
ДА МОГУ РОЂЕНДАН СВОЈ ДА СЛАВИМ

Мрављи поглавар извади мапу
И жврљну нешто у регистар
АКО ЈЕ ТАКО – СКИДАМ КАПУ
ЈЕСИ ТВРДОГЛАВ АЛ СИ БИСТАР

НОЈЕВА БАРКА

ОВЦА

Траву пасе
Врло радо
И фрчка се
цело стадо

Кад изгуби
Често смер
У стадо је
Врати кер.

Папке има
Има виме,
Виче свима
Помузи ме.

Њој је ован
Изазован,
Има руно
Блеји пуно.

Вук је вазда
За њу кобан,
Зато јој је
Газда чобан.

КРАВА

Као дрен је
увер здрава,
опсесија
јој је трава.

Јасле су јој
Врло битне
Оде млеко
Кад се ритне.

На сено
Се увек пали,
Место њено
Је у штали.

Пустили би
И ви сузу
Да вас свако
јутро музу.

Од обада
Страшно цвика,
Увер пада
Та на бика.

Често муче
Зором лепом,
Муве туче
Дугим репом.

Увер гега
То види се,
Кад балега
Не стиди се.

КОЊ

У штали га
Увек држе
А кад прича
Онда рже.

Има гриву
И копита,
Незгодан је
Кад се рита.

Погодан је
Више-мање,
За јахање
И тркање .

Обично је
Добре расе
Мрзи седло
и кајасе.

Галопира
каса, гега,
Фркће често,
И уједа.

Зоб му годи
И парење,
Ал највише
Тимарење.

Зауларен
гледа усе,
кад остари
он је кљусе.

ПАС

Његово је
Шта је да је,
Да уједа
И да лаје.

Не прилази,
боље бежи,
чим те спази
он зарежи.

Од лопова
Кућу чува,
И препун је
Увек бува.

Кевће ,шени,
Дахће, цвили,
Кад запени
Кидај мили.

Вук у шуми
Му је сродан
Ал он глуми
Да је одан.

Брз на гласу
Попут чигре
Има расу
И педигре.

Два увета
Скроз му висе
Без дрвета
Упишки се.

Сви страхују
Од те псине,
А он цвика
од вакцине.

Тоде Николетић

Тодe Николетин

ВЛЖНО ЈЕ ДЛ ТЕ РОДЕ

Од када постоји свет
Љубав је живот исплела.
Цветићу је тата цвет,
Пчелици је мама пчела.

Мишићу је тата миш,
Мраву је мравица мама,
Важно је да се заљубиш,
Важно је да си са нама.

И није важно ко си!
И није важно шта си!
Нека те љубав носи.
Нека те срећа краси,

И није важно где си!
Из које долазиш воде.
Када се љубав деси,
Важно је да те роде.

Неког је родила коза
Неког је донела рода
Неко је испао из воза
А неко стигао са брода.

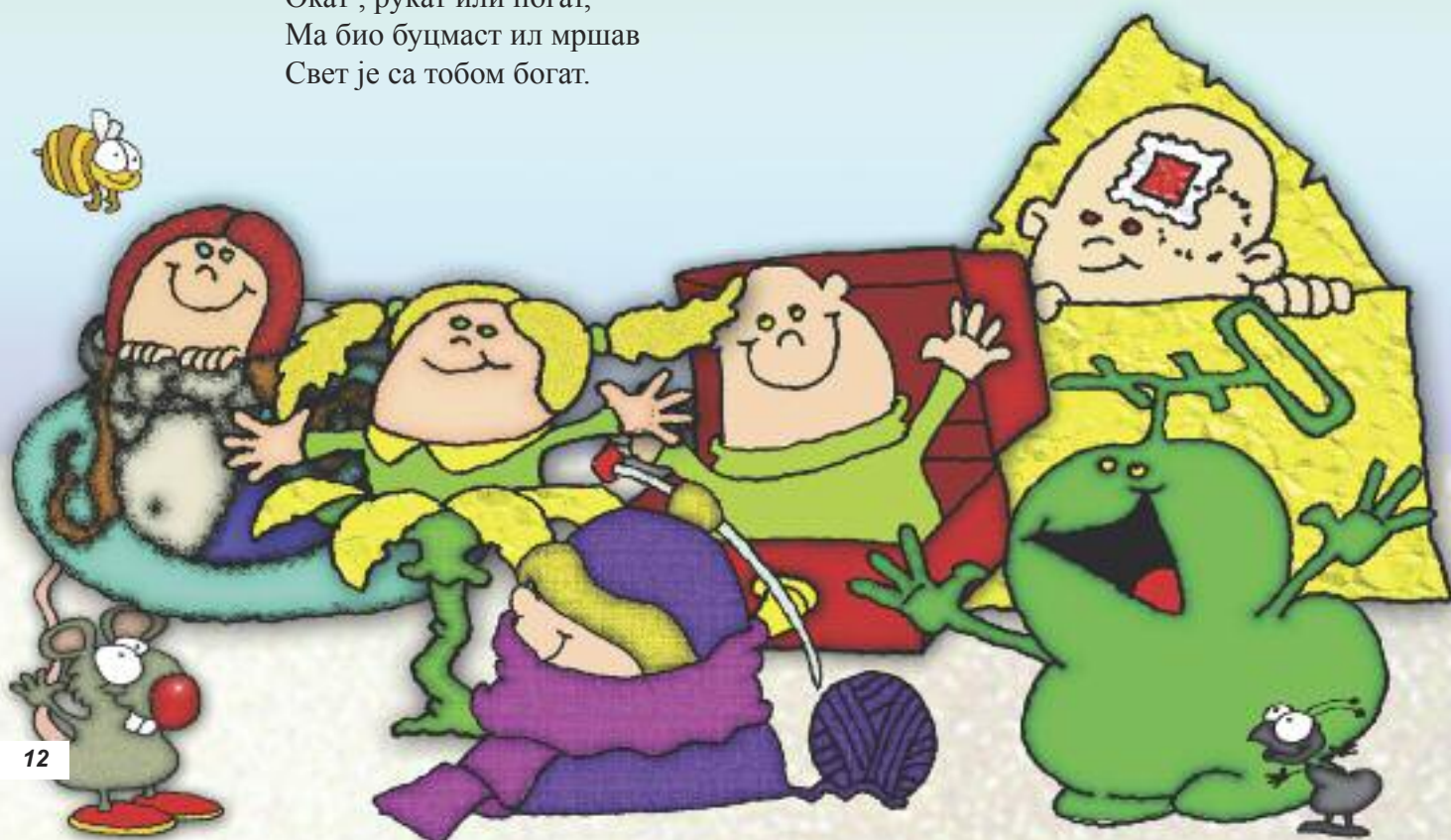
То што си пегав ил тршав,
Окат, рукат или ногат,
Ма био буцмаст ил мршав
Свет је са тобом богат.

Неког је кокошка снела
Неко је са Марса пао
Неког је баба исплела,
А неко је процветао.

Неког је донео ветар
Хладан и врло оштар.
Неког је створио тапетар,
Неког је донео поштар.

Ма био црвен или жут,
Ма био црн, или бео
Свако има свој пут
Да би свог друга срео.

Нека ти песма ова
Као путељак служи,
Кад порастеш до крова
И ти живот продужи.

ДОСАДИЛЕ СТРУЈЕ ГОЛФСКЕ

Досадили струје голфске
Ромбоиде гледам сметен
Заљубих се пред крај школске
Тако ти је кад сам кретен

Не прочитах ни страницу
Џаба мисли и процјене
Заљубих се у Тањицу
И покварих све оцјене

Биће моја али ипак
Боље да јој коју кажем
Показала Тања шипак
Ја остадох да полажем

Љето Тања пише с мора
Ја учим и собу метем
На челу ми никла бора
Тако ти је кад сам кретен

МОЈ ПРОБЛЕМОС

Угојен сам као силос
Дебео ми вратос, носос,
Лежим, пушим цигарилос,
Избјегавам сваки посос

Али кад ми треба парос,
Скокнем брзос из постељос
Клекнем молим с пунос жарос
Испред гољос родитељос.

Арлаучем ја по патос
Јер хоћос да будем буцос,
Јадна мамос, јадни татос,
Ухвате се за главуцос.

Комшија им каже с женос:
Кукос вамос са кретенос!

БИСЕРЧИЋИ

III награда:

Симонида Лончар, III, ОШ „Бранко Радичевић“ Савино Село,

Алекса Глушац, IV3 ОШ „Никола Тесла“ Београд

Вања Ђурић, II2 ОШ „Бранко Радичевић“ Бања Лука

II награда:

Ања Јојић, IV2, ОШ „Вук Караџић“, Црвенка

Ана Буква, IV, ОШ „Мајка Кнежополка“ Кнежица

I награда:

Уна Алић, V, ОШ „Нови Град“ Тузла

СТАРИЈИ УЗРАСТ:

СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА: ПОРОДИЧНА РАДИОНИЦА

Алекса, Ђорђе и Никола Рацковић, V ОШ „Др Арчибалд Рајс“ Београд

III награда:

Лука Градинац, IX2, ОШ „Народни херој Саво Илић“, Доброта – Котор

Љубица Јовић, V1 ОШ „Ратко Вукићевић“ Ниш

Теодора Кнежевић, IX4, ОШ „Јован Цвијић“ Бања Лука

II награда:

Рахмана Коленда, VII ОШ „Хилми еф. Шарић“ Тарчин

Марко Остојић, VII ОШ „Моша Пијаде“ Гудурица

I награда:

Сара Марјановић, VI ОШ „Вук Караџић“ Дољевац

КАД САМ СРЕЋАН, КАЖЕМ ЈУХУ

Кажем ЈУХУ кад се возим по граду,
кажем ЈУХУ кад купим чоколаду.

Кажем ЈУХУ кад ми мама нешто купи,
или кад сам најбољи у одељењу или групи.

Кажем ЈУХУ кад ми нешто дају
и кад сам у нечему најбољи у свом крају.

Кажем ЈУХУ кад се играм са псом,
ал' не кажем кад направи лом.

Кад си срећан, ЈУХУ реци и поскочи
јер само срећа може тугу да закочи.

ЈУХУ каже молер кад лепо окречи,
ЈУХУ каже доктор кад неког излечи.

ЈУХУ каже морнар кад на копно дође,
ЈУХУ каже пилот кад лет мирно прође.

ЈУХУ каже тркач кад неког претекне,
ЈУХУ каже певач када славу стекне.

Срећу потражи!
А онда ЈУХУ викни, шапни или кажи!

ЈУХУ одраслима, ЈУХУ деци,
ЈУХУ у кући, школи или библиотеци!

Алекса Глушац, IV3
ОШ „Никола Тесла“
Београд

БИСЕРЧИЋИ

КУЋНА ЦУНГЛА

Дјецо драга гдје ја живим
Кућа ми је цунгла права
Све те палме и фикусе
Мама брижно одржава .

Јао, оном ко лист такне
Тешко нама с' мамом строгом
Осјећам се као Тарзан
Који живи с' Бабарогом .

Молимо је и кумимо
Избаци га зарад среће
Али она ни да чује
Воли своје цунгла цвијеће .

Идржат се више не да
Нема мјеста да се игра
Очекујем сваког трена
Да извири глава тигра .

Депресија мене хвата
Не помаже чак ни тата
Нико несмје цвјет да дира
Мама цунглом парадира .

Рахмана Коленда, VII
ОШ „Хилми еф. Шарић“
Тарчин

СЕСТРИНА ФИОКА

Дочепао сам се
Сестрине фиоке.
И, откуда, имам
Утиске дубоке.
Већ на први поглед,
Фиока је пуна:
Од разних сличица
До финог сапуна.
Посебно разгледам
Албум са сликама,
Све са екскурзије,
Нигде са нама!
Ту су цедуљице
С неких часова,
За дневник спремљена
Једна свеска нова.
Видео сам шта све
Крије од нас она,
Па, и једно име
И број телефона.
Е, па, сестро моја,
Тужибабо једна,
Док о мени ћутиш
И ти си безбедна!

Марко Остојић, VII
ОШ „Моша Пијаде“
Гудурица

УТОРАК

Највише волим уторак.
Уторком тата буде код куће,
а мама пече палачинке.
Мажем их медом док су
још вруће.

Од компјутера „одлепим“
брата
мирисом свежих палачинки
с' ТВ – ом слично прође и
тата –
прстима масним „склоним“
даљински.

Кад у кухињи сви поседамо
буде нам тесно, али смо
ближе.
О било чему слатко ћас-
камо.
Уторак прсте од меда лиже.

Љубица Јовић, V₁
ОШ „Ратко Вукићевић“
Ниш

О ВАКЦИНАЦИЈИ

Има једно страшно место!
То је кабина
за примање вакцина.
Ја се плашим!
Стварно се плашим!
И нек ме је стид,
и нек ме је срам
зато што не уем
да одлучујем сам.

Тата ми каже:

„Фудбалеру мој!
Буди паметан
и тотално свој.
То није бол.
Буди храбар
и даћеш гол!“

Бака ми каже:
„Унуку мој,
то није страшно.
Исто је као
кад` сејеш брашно.“

Мама ми каже:
„Детенце моје,
нека ти каже
срце твоје,
само паметно
и стисни зубе,
ЈЕР ХРАБРА ДЕЦА
НИКАД НЕ ГУБЕ!“

Симонида Лончар, III
ОШ „Бранко Радичевић“
Савино Село

ЦРНИ ПИОНИ НА БЕЛИМ ПОЉИМА...

Човек је загазио међу речи...
Као да ступа у ноћ
у којој се изнова тражи, лутајући по тами,
не препознајући ни свој глас ни одјек...
Мора наћи пут што води ка светлости,
ка речи што учи праву реч да каже...

Кроз ноћ клизе речи,
црни пиони на белим пољима.
Смемо ли да их газимо?
Мислећи НЕ, не додирујемо их.
Полако излазимо корак испред њих.
Успевамо, видимо дугу,
ту негде, високо сија.
Светли сунчев зрак,
рађа се дан...

Речи су јасне, сасвим бистре, боје дуге,
радост блиста у свакој речи.
Светлост зоре, радост рађања!
Жуто боји ватром речи,
зелена мирише на нежност и спокој.
Ту негде у дубини душе,
плава радост одише мудрошћу,
само...
речи треба прво рећи,
речи треба прво наћи!

Човек је смело загазио међу речи...

Филип Димитријевић, VIII₂
ОШ „Васа Чарапић“
Бели Поток

ЗВИЈЕЗДЕ

Једна за срећу
Једна за смијех
Једна за искрице у очима.

Све звијезде с неба
нек ти се спусте на длан
и уљепшају овај дан.

Вања Ђурић, II₂
ОШ „Бранко Радичевић“
Бања Лука

НЕЋУ ДА СЕ ШИШАМ

Мама ми рече да косу скратим,
много је дуга, тако ми гунђа.
Дошло ми, људи, с њом да заратим.
Без моје гриве постаћу туђа!?

Таман изгледа баш како желим
-плава, дуга, плетем и кику!
Нећу је сећи када вам велити,
и баш ме брига за њену вику!

За шта ће ме дечаци вући?
Како ћу да се са њима борим?
Због чега ћу се са њима тући?
Да ме чупкају, ја, у ствари, волим!

Сара Марјановић, VI
ОШ „Вук Караџић“
Дољевац

ПОГЛЕДАЈ КРОЗ ПРОЗОР

Погледај кроз прозор,
Док киша пада и видјећеш:
Мале патуљке како
По локвама скачу.

Погледај кроз прозор,
Док сунце грије,
И сваки цвијет се смије,
И видјећеш јато птица како лијеће.

Погледај кроз прозор,
У јутро рано, у прољеће,
И видјећеш како врбе листају
И прве капи росе блистају.

Погледај кроз прозор
У свако доба дана
И видјећеш мене на небу,
И иако си далеко,
Знај тебе воли неко.

Ана Буква, IV
ОШ „Мајка Кнежополка“
Кнежица

„НЕРАДИТИС“

У задње вријеме некако лебдим,
на једном мјесту не могу да сједим.
У школској клупи не држи ме мјесто,
поглед и мисли лутају ми често.

Уморног сунце ме јутром буди,
зној ми облива чело и груди.
У мојој глави бубњеви туку,
па тати ријеших повјерит муку.

У школу ићи, тешко ми пада,
пуно учења, напорног рада.
Грло ме гребе, мало кашљуцам,
боли ме стомак, глава ми пуца.

Забринут поглед, смркнуто чело,
мени се тресе цијело тијело.
Гледа ме тата, онако с висине,
пуно си болестан, каже ми, сине.

Све ово јесте систематска грешка
и ова болест пуно је тешка.
Овај вирус класе је нове,
Твоја се болст „Нерадитис“ зове.

Лука Градинац, IX₂
ОШ „Народни херој Саво Илић“
Доброта - Котор

БРКАТИ ДЕДА

Мој деда бркове има,
велике као моје кике,
главни је у граду с брковима
све баке носе његове слике.

Брци су му жути ко проја,
и испод великог носа му висе,
стари су као чувена Троја,
и дужи су од реке Тисе.

Деда обожава да их суче,
а када једе увек их смасти,
бака га некада за њих вуче
бркови су деди питање части.

Брци му ко суво злато вреде,
јер деда у кући као цар влада,
зато се осећам у крилу деди
прелепо као испод водопада.

Ања Јојић, IV₂
ОШ „Вук Караџић“
Црвенка

КАДА КУКЦИ ФОРСИРАЈУ РИЈЕКУ

Када кукци форсирају
ријеку
не мудрују о дубини воде
виде траву на обали другој
и све жеље у том правцу
броде.

Када кукци форсирају
ријеку
договор је оно што их
спаја
сплавови се од листа
направе
зелен ланац који нема
краја.

Када кукци форсирају
ријеку
не дангубе бесједама
дугим
свако ради најбоље што
може
и помаже јединкама
другим.

Када кукци форсирају
ријеку
осмијехом се боре против
страха
снагом воље и јединством
својим
остављају природу без
дах.

Када кукци форсирају
ријеку
не гледају тијела свога
боју
прави другар има чврсту
вољу
да побољша колонију
своју.

Када кукци форсирају
ријеку
граде данас једно боље
сутра
обале ће повезати многе
дочекати сретни нова
јутра.

Уна Алић, V
ОШ „Нови Град“
Тузла

ПЈЕСМА БЕЗ ИМЕНА

Идеали, снови, жеље
Лепршају по плавом небу попут
птица
Које не могу,
Не умијем да ухватим.

Једино ако се потрудим,
Полетим.
Онда ћу их наћи
Сакривене иза меких бијелих
облака.

Али када их нађем
Да ли ћу их ухватити
Или ћу можда
Угледати неку љепшу птицу
Горе још више.
Коју опет не могу
Не умијем да ухватим.

Али када пођем и до те птице
Ако се заиста потрудим
Полетим.
И дохватим и њу
Нестаће, више је неће бити
А оне доле птице
Ће се поново скрити
И онда нећу моћи
Нећу умијети више ни њих да
пронађем
Сакриће их тама.
И остаћу у плаветнилу неба
Сама...

Теодора Кнежевић, IX₄
ОШ „Јован Цвијић“
Бања Лука

КАД КЊИГЕ БУДУ У МОДИ

Ако се једном, на пример, догоди,
када све по чудима крене,
да књиге буду у моди,
библиотеке ће, уместо чланове,
уписивати фанове
и литерарне манекене.

Замислите само, редове дуге
како опседају те зграде старе,
па вијугају као пруге
чак низ улице и тротоаре.

Замислите, оне тете тамо,
којима самоћа
лица у строгост намршти,
како ће се обрадовати само
када експлозија читача
почне да пршти.
Колико ће здравља да приштеде
без досадних кафа и без цигарета,
док снабдевају колоне недогледне
брдима романа, прича и сонета.

Замислите, људи, та чудеса,
све девојчице седе са лектиром
и уместо тричаријама ес-ем-еса,
напајају се Сервантесом и Шекспиром.

Замислите, рецимо, дечаке оне,
којима нису једино штиво
кладионичких тикета колоне
и блентаве рекламе за пиво,
већ Андрића читају и све живо.

Замислите, како ће се
читалачкој младежи
обрадовати номинатив,
уморан до неба,
када се и остали падежи
буду употребљавали како треба.

Замислите, наше лепотице цуре,
како сада имају нову бригу,
уз хаљину нису битни више
ружеви и фризуре,
већ коју ће за излазак
прочитати књигу.

Замислите, министар са портфељом,
који се досад о свему питао,
све знао, чуо и видео,
одлучи да се опрости са фотељом
јер као дете није прочитао
Душка и Ршума, па се постидео.

ПРОЉЕЋЕ У РАЗРЕДУ

Јутрос све дјечије очи
гледају вани
у пуполке на грани,
а не у бројке на плочи.

У разреду се роје
само те свијетле боје,
да озаре сва лица.
И строга учитељица
враћа се у давну зору,
у дјетињство своје.

А онда прилази прозору,
пробуђена неким немиром,
и отвара га широм.

ГОВОР ПРОЉЕЋА

Прољеће се прво преобуче радо
у једно дрво, тек листало, младо.

Онда застане у парку крај стазе
куда сви највише воле да пролази.

Зато ту свако бар мало успори,
да му прољеће крхким лишћем збори.

Свака ријеч прољећа – у птичјем кљуну
дотакне најљепшу, најдубљу струну.

Па ти се чини, испод неба плава,
да разумијеш шта говори трава.

Па и не осјетиш, док цвијет сваки
пламти,
како срце само лијепе ријечи памти.

Тоде Николетић ДОБРО ЈЕ БРАТЕ ЗНАТИ КАРАТЕ

Добро је брате знати карате
Џиуџицу, бокс и понеку цаку
Јер никад не знаш на путу шта те
Све може снаћи у мрклом мраку.

Баш тако, деси се пре неки дан
Сретох на улици клемпавог слона
Јавим се учтиво: ” добар вам дан”,
А слон ме опсова , без пардона.

Шта рече слоне? наћулих уво!
А крв ми прокључа ко лава љута.
А слон одбруси: « То што си чуо!
И склони ми се буво са пута!»

Е, то ми није било по мери!
И , ту је био стрпљењу крај!
Па викнух јуначки: « Јоко гери!
Зен куцу дачи! И Герембарај!»

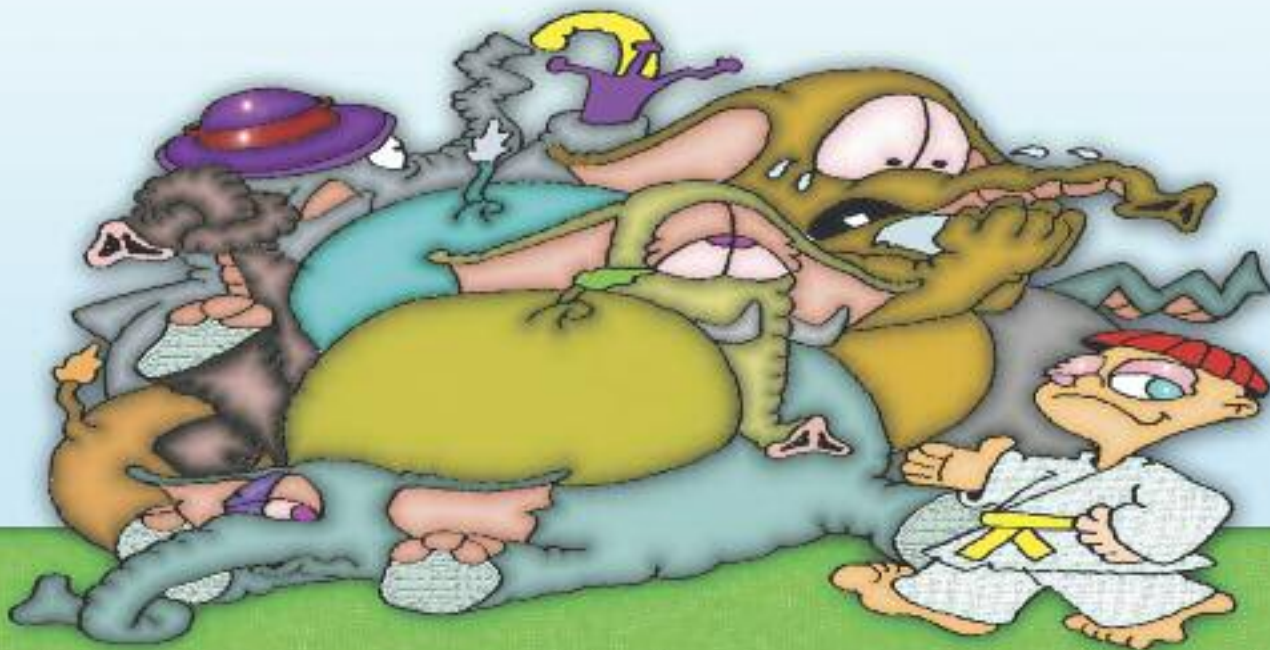
Слон се уплаши и одкорачи
Подиже кљове, на пушкетом,
И рече:» Хајде мрво не њачи,
Говори српски ко цео свет!»

И тад сам тако звизнуо слона
Да је испао из панталона.
А слон шта ће, покупи гаће
И оде по своје петоро браће.

Пет слонова, Ооо, а ја сам сам!
Нећу да бежим то је блам,
Макар их било хиљаду триста
Јер ја сам Небојша каратиста!

А онда поче ужасан рат.
Једног опаучим онако млат
Другога звиз, трећег трес
Четвртог дрмнем ко земљотрес!
Пети је , пети је, бледо гледао
И дигао ноге па се предао.
Шести је као магла клиснуо.
Седми је пао и тихо вриснуо...
Осми је од страха зажмурио
Девети се ко пиле шћућурио.
Десети слон је тотално смршао.
Једанаести ко птица одлепршао.
Дванаести и то најјачи слон
Одмаглио је ко магла у Лондон.
Па сада у Лондону у кишне дане
Продаје енглесима кишобране.
Тринаести слон се скроз изнервирао
Четрнаести од узбуђења шокирао
Петнаести слон је дрхтећи клекао
и кроз сузе плачљиво рекао:
«Милост Небојша, тако ти мишића
Имам слоницу и шест слончића.»
Е, тај слон ме је тотално докучио
Па сам осталим слоновима поручио
Да воде рачуна о бон тону
Иначе, куку ли га свакоме слону.

И немој да неко од вас да псује
Да не би било звиз, гњец и трас,
Иначе Небојша док трепнеш ту је,
Јер пети дан имам жути појас!

ДАР-МАР

ДА Л' ЈЕ ЛЕП ОВАЈ СВЕТ

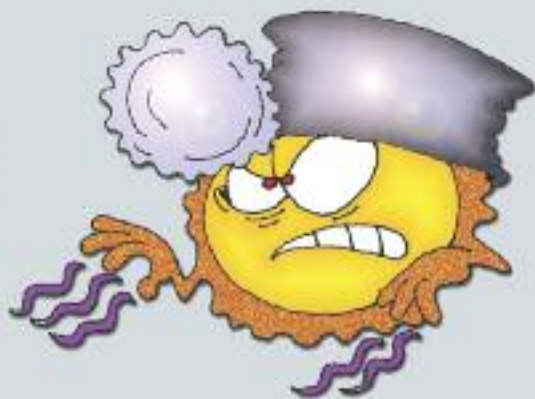
АЛ ЈЕ ЛЕП ОВАЈ СВЕТ -
У САКСИЈИ ВЕНЕ ЦВЕТ.
ТАМО ФЛАША, ОВДЕ ЖВАКА,
ОНДЕ ОМОТ ТЕТРАПАКА.

ГОРЕ НЕБО ПУНО ГАРА,
ДОЛЕ РЕКА ЗАУДАРА.
ГВОЖЂУРИЈЕ РЂЕ ПУНЕ -
ПОКРАЈ ПУТА, ГУМА ТРУНЕ.

ЕНО ПАЦОВ КРАЈ ТАРАБЕ,
А У СТАНУ БУБА ШВАБЕ,
ПОТОК ПУЋКА МЕХУРИЋЕ,
ВЕТАР НОСИ ПАПИРИЋЕ.

ПСИ И МАЧКЕ ЛУТАЛИЦЕ
ПО ДВОРИШТУ ДАВЕ ПТИЦЕ.
ЕНО СУНЦЕ, НИГДЕ ЛАД,
СВУДА ЋУБРЕ, ЛОМ И СМРАД.

ГАЗИ ТОЧАК ПРЕКО БАРЕ
ЗАПЉУСКУЈЕ ТРОТОАРЕ.
ЏИП ТУРИРА - ИМА ЦУГ,
ЈА КАЉАВА, И МОЈ ДРУГ.

Пеђа Трајковић

КАД СЕ ЦВРЧАК ОПАМЕТИ

Оном цврчку из познате басне
(виолина, свирка током љета)
поређење са вриједним мравом
почело је све више да смета.

Знате оно: снијег, зима цича,
а за јело цврчак ништа нема...
Да не моли мрав за мрвице,
од сада ће зимницу да спрема.

Дође љето и цврчак радосно
виолину објеси о грану,
па за зиму поче да прикупља
и у кућу да довлачи храну.

Сад без страха чека хладну зиму:
кућа топла, пуна као шипак.
Позиваће и мрав на ручак,
кад ручају, свираће му, ипак.

*(„Кад ти памет управља животом,
напретек ћеш имати времена –
за рад, игру, свирку и учење“,
рече једном цврчку сова снена.)*

РАНКО ПАВЛОВИЋ

ПЧЕЛА И СВИТАЦ

„Вољела бих фењер упалити,
да свијетлим ноћу као и ти“,
зујну пчела ноћобдији свицу,
слијећући на цвјетну латицу.

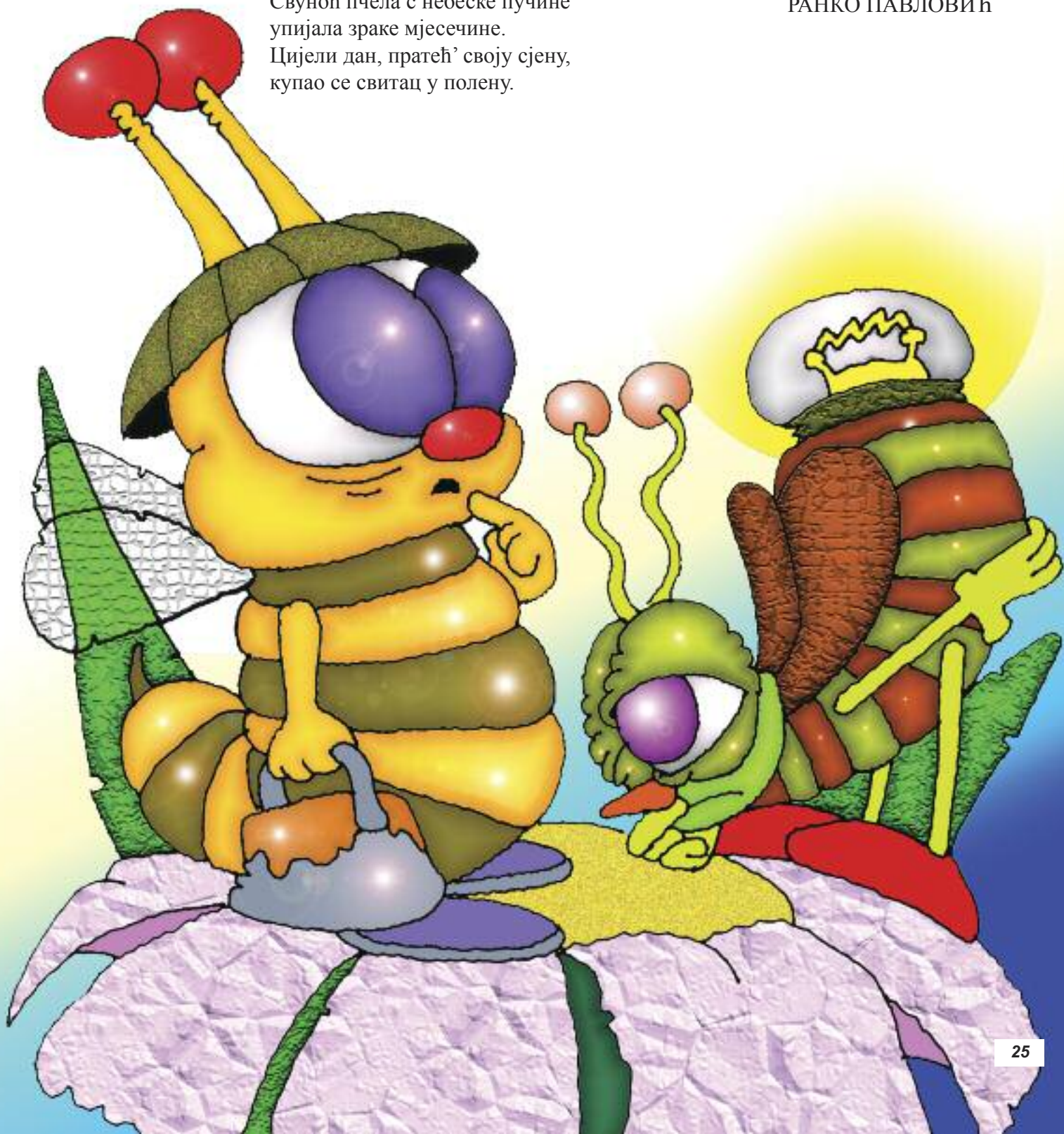
„А мој сан је“, рече свитац пчели,
„да ливадом по дан васцијели,
из цвјетова мирисних одреда,
скупљам трунке злаћаног меда.“

Свуноћ пчела с небеске пучине
упијала зраке мјесечине.
Цијели дан, пратећ' своју сјену,
купао се свитац у полену.

Од свега тог никакве користи,
обоје су остали баш исти:
нити пчела лугом засвјетлуца,
нити меда ко доби од свица.

*(Из овога наук се намеће:
туђа кожа не доноси среће.
Залуд жеље, труд и урнебеси,
можеш бити само то што јеси.*

РАНКО ПАВЛОВИЋ

ЛАКО ЈЕ ПАСТИ

Невидљива ме саплете сила
и ја треснух ко крушка гњила.
Нити сам трапав, нити сам шашав,
а простро сам се ко мамин чаршав.

Можда колена имам сломљено?
Или на глави печат кржави?

Отац се гласну с краја дворишта:
„Дужи се, море, није то ништа.
Немој да будеш пекмез и стрина.
То беше камен, није планина.“

Неспретно, као тек рођено теле,
ја се придигох: ноге ми целе!
И руке ту су! Ту је и глава!
Само колена малко кржава...

Идем на бунар да се умијем,
ко да се ништа десило није.
Тата се прави да ме не види.
Ја себе храбрим: „Тако је, иди!

Докажи себи, докажи тати
-лако је пасти, треба устати!“
И оно што је ту најважније,
сад се осећам много снажније.

ВЛАСТА ЦЕНИЋ

Не мора да значи
да су већи јачи.

Немојте ми рећи
да су љепши већи

Није ми по вољи
да су већи бољи.

Ко може да каже
да сви веће траже.

Кад им храброст фали
и они су мали.

Без умних мишића
и они су сића.

Чак и царска слава
мања је од мрава;

мања је од пуха,
ако нема духа.

Вјерујте без шале,
ако шуму пале

и велике але
за мале су мале!

Уз њежни маслачак
што носи облачак

и највећи чичак
прави је мрвичак!

Можда рећи треба
још два стиха красна:

И најмања беба
јесте горостасна!

СТИДЉИВА ПЈЕСМА

Кад на небу лимун роди,
када крава снесе јаје,
кад похрли мачка води
и када се вук покаје,

кад покаже змија шапе,
када баби никну зуби,
кад печурке скину капе
кад рибара сом пољуби,

тек ћу тада да изволим,
да Ти признам да Те волим...

ИЗГУЉЉЕНИ ЦВРЧАК

Изгубио се мали цврчак
сред зеленила,
јавите ми, такне ли вас
свирка му мила.

Адреса ми: Испод брезе,
кућа без броја,
поспанко сам, а цврчак је
будница моја.

Цврчак, зврчак, весело ми
пјева пјесмице,
кад ми јутром вирка сунце
кроз трепавице.

Урош ВОШЊАК
(превео са словеначког И. Бекрић)

ДАЈ, МА ДАЈ!

Дај, пожури, дај, ма дај,
смијешком се уљепшај,
нек прхне ко јато птица
са гранчица твога лица.

Баш си сила, ти, витеже,
пред смијехом бриге бјеже,
у очима звијезда жари,
срећа свуд већ господари.

Баш из срца, а не плача,
нек се јави, и надјача,
све топове, ратни топот,
твој радосни, громки грохот!

Дај, пожури, дај, ма дај,
нек те краси смијеха сјај,
можда руку још ко пружи,
с добром вољом свијет удружи!

УРОШ ВОШЊАК
(Превео са словеначког Исмет Бекрић)

ЗАШТО СЕ КАЖЕ...

НОВИНАРСКА ПАТКА

Често чујемо за неку вијест да је “новинарска патка”. Какве то патке живе у новинама? Значење овог духовитог израза је свуда исто, али се његово поријекло објашњава различитим причама. По једној, белгијски хумориста Корнелисен измислио је и лансирао вијест, не би ли се наругао читалачкој публици, о паткама канибалима, које се међусобно прождиру. Ту вијест пре- нијели су и сви други медији и о њој се данима причало. Но, израз „плава патка” потиче још из 16. стољећа и односи се на ширење лажи, јер је, по овој причи, неко разгласио лаж да је видео плаве патке. Трећа прича долази из њемачког новинарства, гдје су се текстови чија истина није провјерена означавали скраћеницом НТ (нон тестатур – није провјерено). Дакле, скраћеница се читала ЕНТЕ, а ова ријеч на њемачком језику значи патка.

САПУНСКА ОПЕРА

Овај израз је у наш језик ушао у новије вријеме, када су наше телевизијске канале почеле да опсједају разне сладуњаве серије.

Како је сасвим јасно да израз нема никакве везе ни са опером ни са сапуном, занимљиво је објаснити његово поријекло. Овај под- смијешљиви израз ТВ серије су добиле од свог старијег брата – радија. Наиме, још су се тридесетих година прошлог стољећа у Америци појавиле сличне радијске мелодраме, које су као и данас обожавале особито жене. Зато су спон- зори оваквих програма били претежно про- извођачи сапуна. Неко духовит је сабрао 2 и 2, па је рођен овај подругљив израз, који се касније “лијепо примио” и на телеви- зији.

Значи, „сапунске опере” су сенти- менталне, не много вриједне теле- визијске серије које имају велику популарност код, претежно жен- ске, публике.

СЛОВА ФИНА ИЗ ДАВНИНА

Огден Неш УСТАЈЕМ СЛАД И ИДЕМ

Чак на Тибет
живи Лама
Нема тата
нема мама.

Нема жена
нема деца
јок му треба
стрептомеца.

Нема сапун
нема плакар,
не зна најлон
не зна бакар.

Нема шлагер
нема рок
незна Присли
Битлс јок.

Нема десни
нема зуби
не зна паста
па у туби.

Не зна шљока
као неко
нема бонтон
пије млеко.

Нема штампа
и те ствари
непотрошац
то је стари.

Тај себичњак
само дрема
нема појам
ништа нема.

Зато, зарез,
кажем свим,
идем нађем
дружим с њим .

Препјев: Драгослав Андрић

Невена Стошић ДИЛЕМА

Имам један страشان проблем
И због њега много штете,
ја због ове косе не знам
да л' сам овца, ил' сам дете!

Када хоћу да се чешљам
Дрека никако да стане
Ломим четке, али коса
Опет штрчи на све стране!

Гледају ме људи чудно,
Мала ме се деца боје,
а кад год ми неко тепа
сви ми кажу: "ЈАГЊЕ моје"!

Да л' се ради о сличности
Ил' о нечем' ипак већем?
Ко зна шта је сад следеће
Можда почнем да бекећем!

Причали су мени свашта
И нудили разне новце
Кажу: "Ова твоја коса
Оригинал ко код овце!"

А ја, шта ћу, само ћутим
(кад безвезе дижу буку)
Па се смешкам свима редом
А изнутра мучим муку!

Људи моји, више не знам
Да л' сам овца или дете...
Зато молим све фризере:
ПОМАГАЈТЕ! (ако смете)!

ОВЦА

Нацртах једну овцу,
Побегла неком ловцу,
Седи на оближњем кровцу
И јада се малом ровцу.

Та моја цртана овца
Није имала новца,
А хтеде за свог синовца
Буквар да купи због словца.

Тад овци рече ровац:
Драг ми је твој синовац,
Ја сам већ дуго удовац,
Даћу ти сав свој новац.

Она се захвали ровцу
На позајмљеном новцу,
Остави га на кровцу,
И купи буквар синовцу.

КРАВА

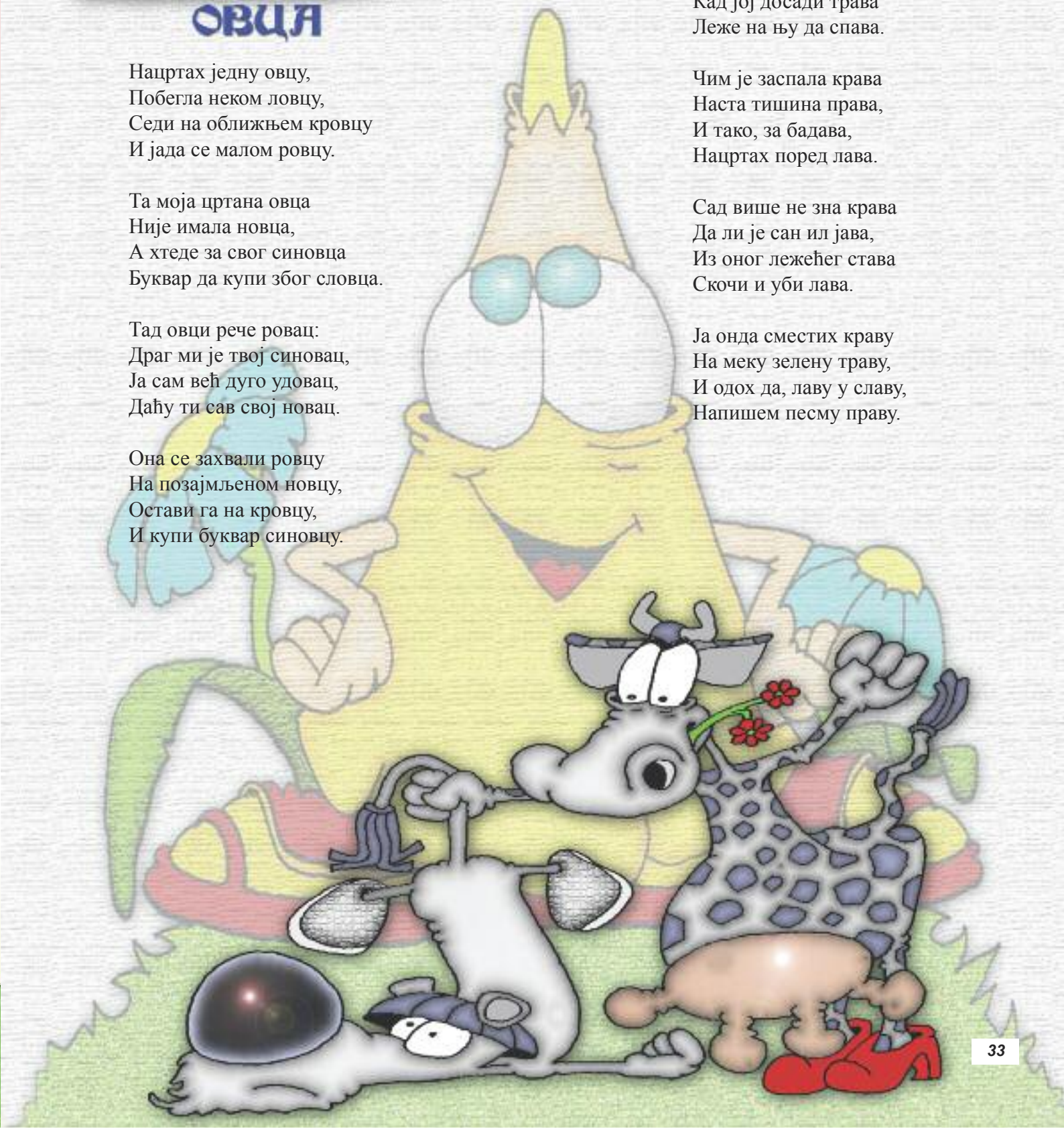
Нацртах једну краву,
Онако дебелу, здраву,
Што има велику главу,
Баш како пасе траву.

Та моја цртана крава,
Да би испала страва,
Кад јој досади трава
Леже на њу да спава.

Чим је заспала крава
Наста тишина права,
И тако, за бадава,
Нацртах поред лава.

Сад више не зна крава
Да ли је сан ил јава,
Из оног лежећег става
Скочи и уби лава.

Ја онда сместих краву
На меку зелену траву,
И одох да, лаву у славу,
Напишем песму праву.

СВЕ ЗБОГ ПРОЉЕЋА

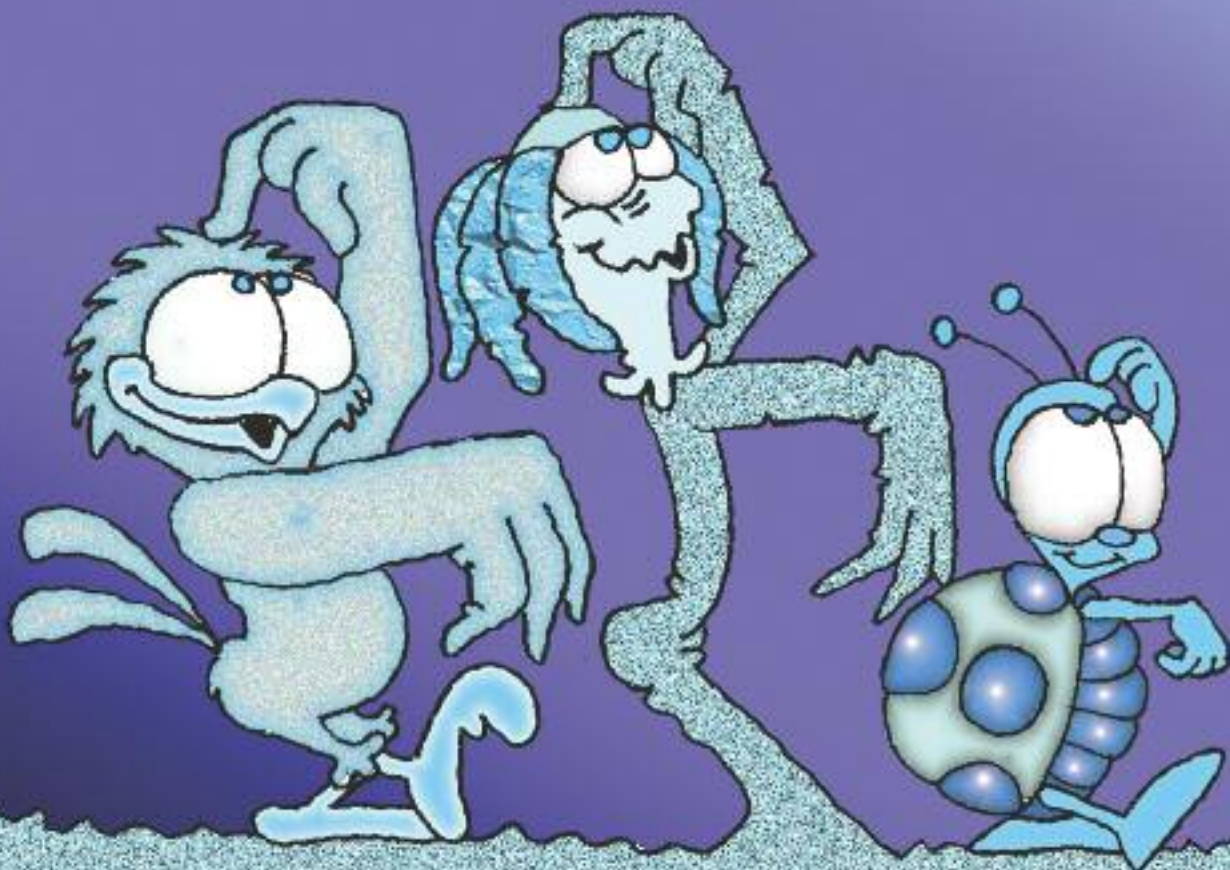
Шта све ливада једна не чини,
да се одмах допадне прољећу!
Вјежба цвјетове на мјесечини,
да заносније под сунцем шећу.

Шта све брежуљак један не ради,
да му прољеће бар климне главом!
У пјесме и слике цвјетове сади
и маше небеском капом плавом.

Шта све дрво једно не чини,
да га дотакне прољећа длан!
Љуљушка птице у помрчини,
да прве цвркутом дан.

Шта све не покуша један поток,
да му прољеће бар мало намигне!
Прескаће жбуње, мијења ток,
само да скупа с прољећем стигне.

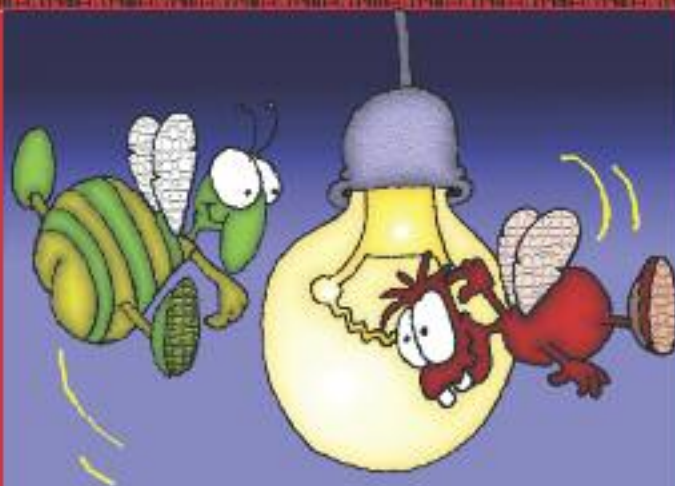
Исмет БЕКРИЋ

МОЦА

КЊИШКИ МОЛАЦ

НЕ РАЗУМЕМ ИХ!
СВАКЕ НОЋИ ЛЕТЕ ОКО
СИЈАЛИЦЕ СВЕ ДО ЗОРЕ.
КРИЛА СУ ИМ НАГОРЕЛА,
ОЧИ КРВАВЕ, А СВЕСТ ЗАМУЋЕНА.
СУТРАДАН НИСУ ВИШЕ СПОСОБНИ
НИЗАШТА. САМО ЗУЈЕ ЛЕВО-ДЕСНО
КАО ЗОМБИЈИ.
ЗАШТО!?!?!?

МА НЕМОЈ!
ВАЉДА И МИ
ИНСЕКТИ
ИМАМО ПРАВА
НА
РИАЛИТИ
ШОУ!?

